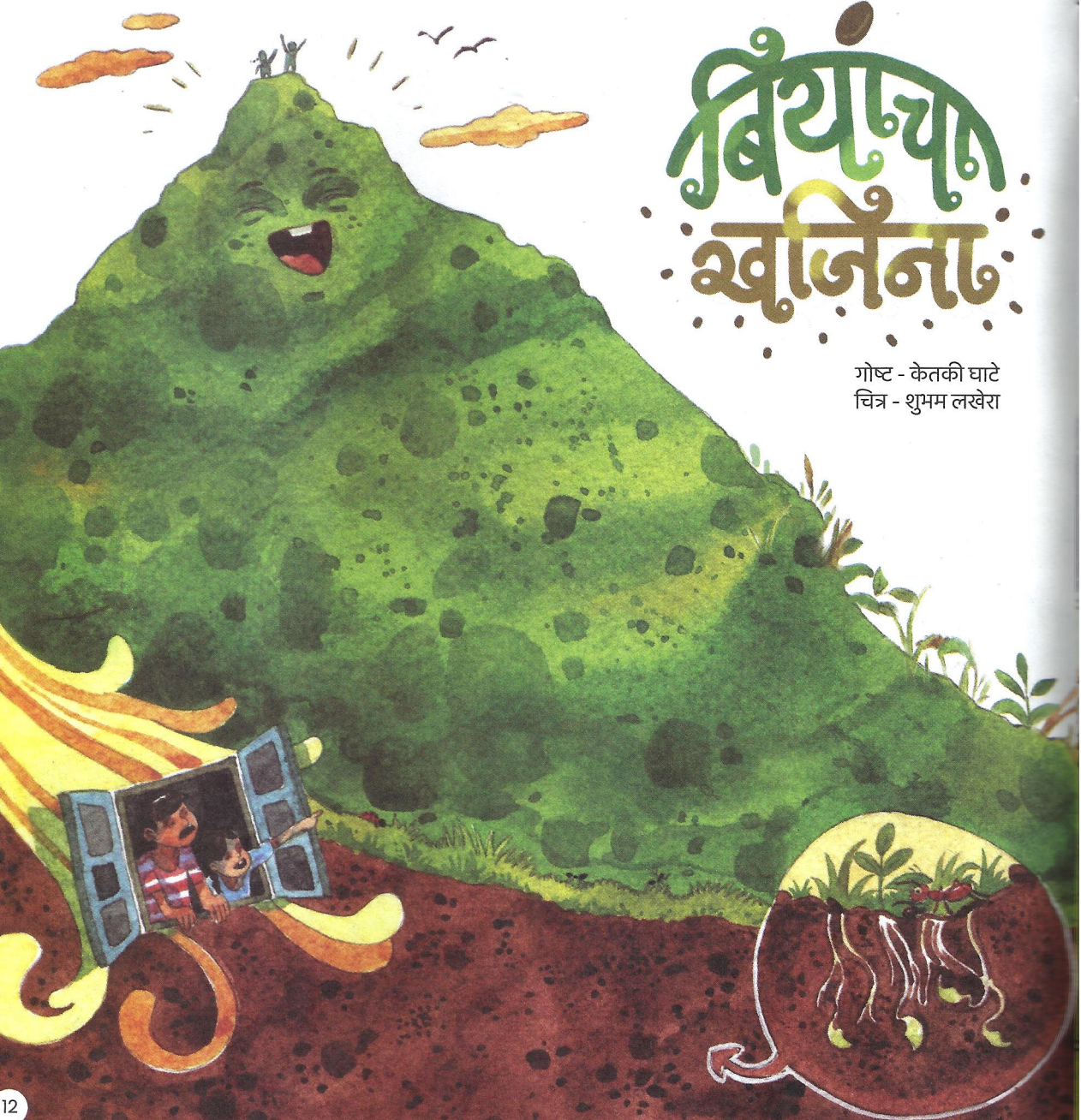

इराच्या आईची आज मीटिंग होती. आई ऑफिसला निघाली. इरा आणि बाबा खिडकीतून वाकून आईला टाटा करत होते. तितक्यात इराचं लक्ष समोरच्या टेकडीकडे गेलं. इरा म्हणाली "वाँव.. कसली भारी दिसतीये आपली टेकडी! मागच्या महिन्यात पूर्ण मातकट रंगाची होती. आता किती सुंदर पोपटी झालीये! बाबा, कोणी केली ही हिरवीगार जादू?"

बाबा म्हणाला, "निसर्गाने! त्याच्यात लपलेल्या गुप्त खजिन्याने!"

"खजिना?! कुठे आहे खजिना? मला बघायचाय!" उडी मारत इरा म्हणाली.

"त्यासाठी टेकडीवर जावं लागेल." बाबा म्हणाला. "मग जाऊ या ना.."

बिंब्याच्या खजिना

गोष्ट - केतकी घाटे
चित्र - शुभम लखेरा

इराने आणि बाबाने झटपट आवरलं आणि दोघे टेकडीवर निघाले. पायथ्याच्या आणि उतारांवरच्या झाडीतून वाट काढत बाबा आणि इरा टेकडीवर पोचले. बऱ्याचदा आई, बाबा आणि इरा या टेकडीवर फिरायला जायचे. "मस्त वाटतंय ना इरू?" बाबाने विचारलं. "हो. हिरवं हिरवंगार! पण मला आधी तो लपलेला खजिना दाखव." इरा म्हणाली. "दाखवतो. हा खजिना असतो मातीच्या तिजोरीत! म्हणजे.. मातीच्या वरच्या थरात." असं म्हणून बाबा गुडघ्यावर खाली बसला. त्याने हाताने छोटा खड्डू करून माती उकरली आणि हातात घेतली "हा बघ खजिना!"

"हा कसला खजिना?" इरा म्हणाली.

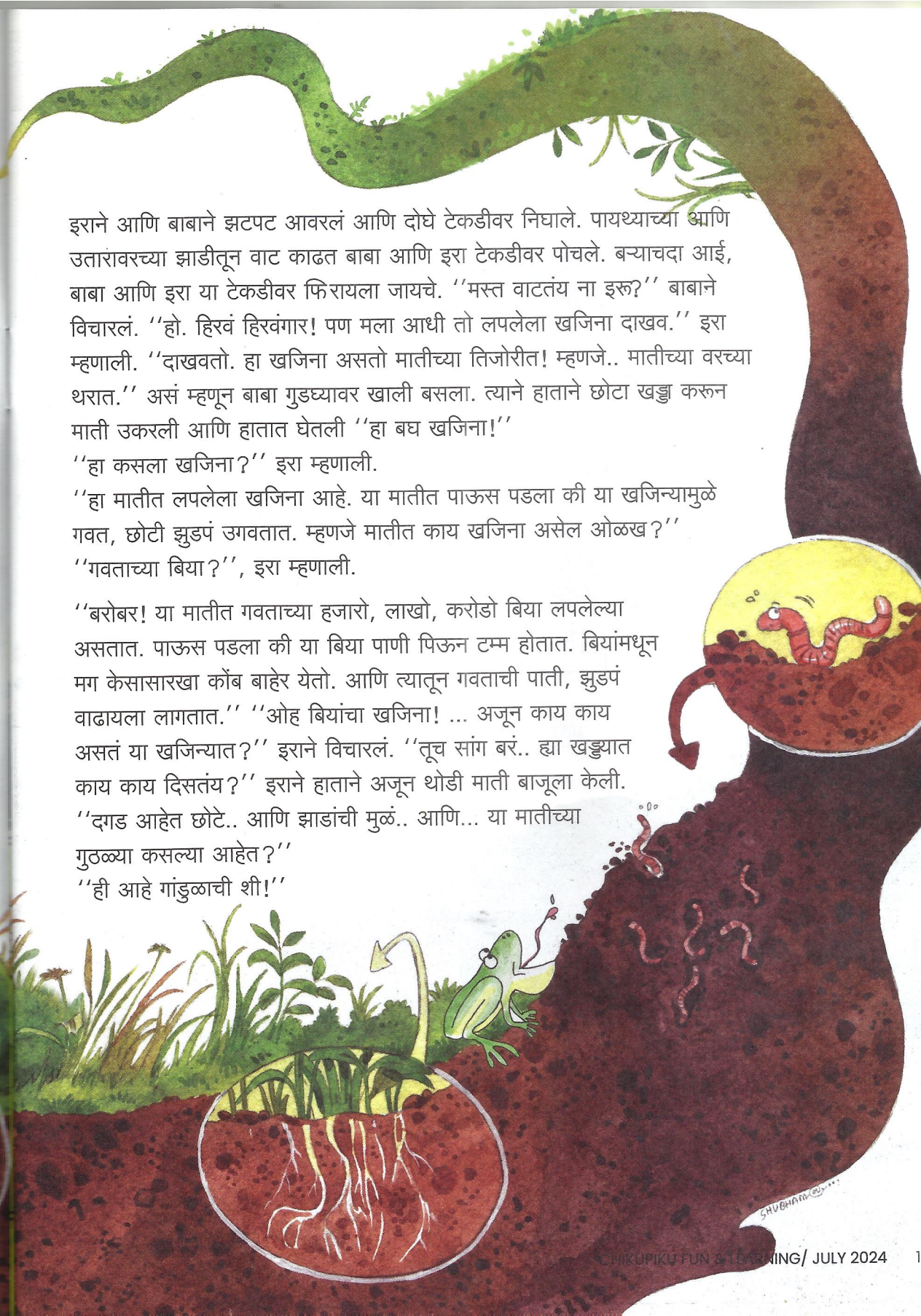
"हा मातीत लपलेला खजिना आहे. या मातीत पाऊस पडला की या खजिन्यामुळे गवत, छोटी झुडपं उगवतात. म्हणजे मातीत काय खजिना असेल ओळख?"

"गवताच्या बिया?", इरा म्हणाली.

"बरोबर! या मातीत गवताच्या हजारो, लाखो, करोडो बिया लपलेल्या असतात. पाऊस पडला की या बिया पाणी पिऊन टम्म होतात. बियांमधून मग केसासारखा कोंब बाहेर येतो. आणि त्यातून गवताची पाती, झुडपं वाढायला लागतात." "ओह बियांचा खजिना! ... अजून काय काय असतं या खजिन्यात?" इराने विचारलं. "तूच सांग बरं.. ह्या खड्ड्यात काय काय दिसतंय?" इराने हाताने अजून थोडी माती बाजूला केली.

"दगड आहेत छोटे.. आणि झाडांची मुळं.. आणि... या मातीच्या गुठळ्या कसल्या आहेत?"

"ही आहे गांडुळाची शी!"

“ईSSS! मग तू हातात काय घेतोयस?”

“ही शी खराब नाहीये! गांडूळ खाऊ खातो त्याबरोबर माती पण त्याच्या पोटात जाते. मग ती माती तो शीमधून बाहेर टाकतो, तेच हे गोल आहेत. गांडूळाची शी म्हणजे गवताचा, झाडांचा खाऊ. आणि याला काहीही घाण वास नाहीये बघ! उलट ह्या सगळ्या मातीला छान सुवास आहे.”

“हो की! आणि बाबा हे बघ.. गांडूळ.. आणि हा बघ शंख आहे यात! आणि ही कसली तरी अंडी आहेत का फुटलेली?”

“हो.. गांडूळांची असतील किंवा दुसऱ्या प्राण्याची असू शकतील. या मातीत पिटुकले जीव, जंतू, बुरश्यांचासुद्धा खजिना आहे. तो आपल्या डोळ्यांना दिसत नाही. त्या खजिन्यामुळेच हे गवत, झाडे छान वाढतात.” बाबा म्हणाला. “मग पावसाळा संपल्यावर हे हिरवं गवत कुठे जातं?” इराने विचारलं.

“हे गवत नव्या बिया तयार करतं. पावसाळा संपला की गवत हळू हळू वाळून जातं. जमिनीत झोपून जातं. सावकाश मातीत गुडूप होतं. पण या गवताची पिळं म्हणजे त्याच्या नव्या बिया या मातीतच लपून बसतात. लाखो, करोडो बिया. या बिया चांगल्या ताकदवान असतात. पुढच्या वर्षीपर्यंत टिकून राहतात. त्या आपल्या डोळ्यांना सहज दिसत नाहीत. गुपचूप लपून बसतात म्हणून हा खजिना आहे. पुढच्या वर्षी परत पाऊस पडला की या बियांचं काय बरं होत असेल सांग?”

इराने काय उत्तर दिलं असेल?

पालकांसाठी

आपल्या आजूबाजूची टेकडी, जवळची मोकळी जागा इथे गवत कसं वाढतं? पुढे ते कधी वाळायला लागतं ह्याचं आपण मुलांसोबत निरीक्षण करू या का? ह्या बियांची पुढच्या प्रवासापर्यंत टिकून राहण्याची क्षमता असते. त्या डोळ्यांना सहजी दिसत नाहीत. म्हणूनच हा खजिना. आणि आपण तो जपायला हवा.

